כו'. נ"ק, 1) נ"ל וחדש חוץ לארץ אסור דאורייתא כו'.

ל"ק, מ) ל"ק, ט) [ויקרח

ליק, מ) ליק, מ) ווקבל כבן, י) ז"ל ועל שם . ז"ק, כבן, י) ז"ל נעל שם . ז"ק, לסור כר. ז"ק, ל) ז"ל שכבר הקרבי למובח כר. ז"ק, במובר כחן, נ) ז"ל ש"מ כמן ובמדבר כחן, נ) ז"ל ש"מ כמן דהנן שמי הלחם דהאידנא לא שכו להו כר. ז"ק, לא שכו להו כר. ז"ק, וון ההנן שמי הלחם דהאידנא לא שכו להו כר. ז"ק, וון הרוצים שכו להו כר. ז"ק, וון הרוצים שכו להו כר. ז"ק, וון הרוצים שוון במובר באידנא

גר מצוה

לו א מיי פ״י מהל' מחכלות חקורות הל' ב טוח״ע ח״ח סימן חפט סעיף י ובי״ד סימן לג סעיף ח: לו ב מיי פ״יה חכל' חקורי מזבח הלכה ע ופ"ז מהלכות תמידיו ומוספיו הל׳

יז: לח ג מיי׳ פ״ז מהלכות ממידין ומוספין הל' יט

תורה אור השלם 1. ולחם וקלי וכרמל לא עַד הַבִּיאָכֶם אֶת קַרְבַּן אֱלהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלֶם

מוסף רש"י

מהרה יבנה בית המקדש. ויחוור דבר לחיסורו דהשתח קרינה ביה עד הביחכם וחי הוו נהיגי בחורבנו לחכול בהחיר המזבח משור בהחיר המובח כדין תורה, אתיא למיכל נמי בבניינו ויאמרו אשחקד מי לא אכלנו וכו' (טורה יביא. דאמרינן במו״כ קרבן ראשית (ויקרא ב) שיהא ראשית לכל המנחות, ומנין אף לביכורים ת"ל ושמות לד) לוף פניבורים על קטנוע היז בכורי קליר חטים (דעיד ה:) ששתי הלחם של עלרת מתירין הבלת ביכורים, דביכורים איקרו, דכתיב במצרים. כי השעורה אכינ (לקמן פד. מכת"י). יחיד שמביא חובתו מן החטין. מנחת חוטת החטין. מנחת חוטה וחובתו מן השעורים. מנחת קנחות (מם). וציבור שמביא חובתו מן

6) מזרח התיר: כ) בשיטת ר יהודה אמרה. וא״ת מאי שני כ״ש דקשה טפי מכולהו תנאי דמתני׳ משמע דסברי של: דן אסור שנאמר: ס מדרבנן תקין: ו) של יהודה תיבת רבי נמחק: 1) עקיבא יהודה יהודה: ו) עקיבא יהודה יהודה: סו לדברי יהודה כן נחמיה נסכי בכורים שהקריב קודם לעמהר כשרים. ומתניתין דקתני גבי מנחת בכורים ואם הביא פסול בככורים של הביא פעול בככורים של להתיר משל עומר: ע) רבי עיביא אות ו' נמחק: ין שמביא נדבתו מן החטים (י וצבור שמביאין נדבתן מן החטים יחיד שמביא: י6) השעוריז צבור: יכו אומר

כל) תיבות מנחות מנחת סוטה (מנחת) נמחק: כג) יום קרי להו פרוס: כדן נסכי בכורים. נסכים: כס) אינו אוסר: כו) הוא דאם: כו) כסדרן במקדש חלוף עלייהו שתי הלחם ועומר ומבעיא ליה מי מצי לאקרובי מינייהו מנחות קודם לשתי הלחם בתרא הס"ד ומה"ד אביב במצרים. כי השעורה אביב: הס"ד ומה"ד יחיד שמביא חובתו מחטים. מנחת חוטא אינו בא אלא מחטים דכתיב בה סולת: הס"ד ומה"ד וחובתו מן השעורים. מנחת (חוטא) (קנאות]: הס"ד ומה"ד צבור שמביאין חובתן מן החטים. שתי הלחם: כס) בכורים. שהרי קרב למזבח: כט) באיר וורע בתמוז ומקריב נומר הבא מהנך חטים דורע באירו: ל) דתלו בהו דהא לא קרב העומר: (6) דאשתקד דהוה ליה בכורים להאי עומר דאתא: לכ) לכל המנחות: (3) לא אישתרו חטין דקודם שתי הלחם דאשתקד והגך שתי הלחם דהאידנא

בשישת רבי יהודה אמרה. דאמר מן התורה היא דאקורה מדוחק קושיא אחרת תירן כן רב נחמן דבסוף לולב

הגזול (סוכה מא.) לפריך התם מחלות היום ולהלן לישתרי ועוד משני המם דאיבני בליליא או סמוך לשקיעת החמה ורבי יוחנן ורבי שמעון ביו **חולה לארץ דרבנן ולספיקא.** שמא למחר יהיה ששה עשר לא בן לקיש דהכא לא מלו סברי כההוא

שינויא ותימה מנא להו לרבי יוחנן ולרבי שמעון בן לקיש דפליג שום מנא עליה דרבי יהודה דקאמרי אף בומן שבית המקדש קיים האיר המורח מתיר: קסבר חדש בחוצה לארץ תַנאי בספ״ק דרבנן. ' דפליגי לקילושין (לף לו.): לא אם אמרת קודם לעומר ובו'. מימה לנקט האי לישנא דהוה ליה למימר קודם לעומר אסור משום דבעינן ממשקה ישראל (יחזקאל מה) ונראה דרבי טרפון נמי לא אישתמיטתיה האי טעמא אלא דקשיא ליה מה בין קודם לעומר לקודם שתי הלחם ונילף קודם לשתי הלחם מקודם לעומר ולהכי מהדר ליה בהאי לישנא לא אם אמרת קודם לעומר שכן לא הותר מכללו:

משחרב 6 בית המקדש התקין רבן יוחגן בן זכאי שיהא יום הגף כולו אסור מאי מעמא מהרה יבנה בית המקדש ויאמרו אשתקד מי לא אכלנו בהאיר מזרח השתא נמי ניכול ולא ידעי דאשתקד לא הוה עומר האיר מזרח ואי מתיר והשתא דאיכא עומר עומר מתיר ואי סלקא דעתך למצוה משום מצוה ליקום וליגזור אמר רב נחמן בר יצחק רבן יוחנן בן זכאי כן בשימת רבי יהודה אמרה דאמר מז . התורה אסור שנאמר יעד עצם היום הזה יו עד עיצומו של יום וקסבר יעד ועד בכלל ומי סבר לה כוותיה והא מיפלג פליג עליה דתנן משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הגף כולו אסור א"ר יהודה והלא מן התורה הוא אסור יו דכתיב עד עצם

והתנן משחרב כו'. ואמרינן מאי טעמא כו': אמר רב נחמן רבן

יוחנן בשיטת רבי יהודה אמרה דאמר מן החורה הוא אסור. לאחר

חורבן ולאו משום גזירה שמא יבנה: ענס. עלמו של יום: קסבר חדש

(א) יין חיישינן: רבנן דבי רב אשי.

בעו לאמחוני עד שיאיר מזרח: יה] בלפרא דשיבסר. דאי נמי שיתסר

הוא הרי התיר האיר המזרח: דקסבר

חדש בחולה לארן דאורייתא. הלכך

חיישינן לספיקא ולא אכלי מאורתא

ובנפרא אכלי ליה ולא חיישינן לחקנת

רבן יוחנן בן זכאי משום דגזירה דרבנן היא שמא יבנה כו' יש' 0וחשו

רבנן למיגזר ביום הנף גופיה ולספיקא לא תקנו להמתין כל היום: כ] ו**מבר**

לה כרבי יהודה. דאמר כל יום הנף

אסור מן התורה יוחדש באן אסור

בחולה לארץ דאורייתא הלכך חיים לספיקא להמתין כל היום: בותבי'

בבן מנחות. מנחת סוטה: ח)ומנחת

בהמהן. מנחת נסכים חושל בהמהן:

קודם לשתי הלחם לא יביא. מנחות

משום דגבי שתי הלחם כתיב מנחה

חדשה שתהא חדשה לכל המנחות

והביכורים כדמפרש בפ' כל קרבנות

(לקמן פג:): ואם הביא כשר. בגמ׳

מפרש טעמא: גב" מה בין קודם

העומר להודם שתי הלחם. כלומר

מאי שנא גבי עומר דאם הביא פסול וגבי שתי הלחם אם הביא כשר: להבו

פניו. שמח: פרס הפסח. שתי שבתות

קודם הפסח דתניא (פסחים דף ו.)

שואלין בהלכות הפסח קודם לפסח

ל׳ יום רשב"ג חומר שתי שבתות.

יעל שם ששתי שבתות חלי לי יום

בג] פרום קרי להו לשון פרוסה:

בד] נסכים ביכורים. מיין שביכר קודם

לעומר והקריבם כשרין: לדברי רבי

יהודה בר' נחמיה. דתלי טעמא בהואיל ומותרין להדיוט הני נמי מותרין להדיוט כ) קודם לעומר דעומר אינו

בה] אסור אלא מין דגן ולא יין והא

דקתני מתני' ואם הביא פסול לאו

אביכורים דפירות האילן קאי: מהו

דתימה התם. גבי מנחות קודם לשתי

הלחם הוא בין אם הביא כשר: משום

דהותר מכללו. שנאסר להדיוט קודם לעומר והותר לאחר העומר אבל

הכא דלא הותר מכללו להדיוט שהרי

מעולם לא נאסר אימא לא: מהו

שיתירו שלה כסדרן. בין למקדש היכי

דחליף עלייהו שתי הלחם קודם לעומר:

מביחין חובתן מן השעורים. עומר: חין

היום הזה רבי יהודה הוא דקא מעי הוא סבר והאמר רבן יוחגן בן זכאי מדרבגן קאמר ולא היא מדאורייתא קאמר והא התקין קתני מאי התקין דרש והתקין רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע אכלי חדש באורתא דשיתסר נגהי שבסר קסברי יחדש בחוצה לארץ דרבנן ולספיקא לא חיישינן ורבנן דבי רב אשי אכלו בצפרא דשבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דאורייתא ורבן יוחגן בן זכאי מדרבנן יו קאמר וכי תקין ליום הגף לספיקא לא תקין אמר רבינא אמרה לי אם אבוך לא הוה אכיל חדש אלא באורתא רשבסר נגהי תמניסר דסבר לה כר' יהודה וחייש לספיקא: **מתני'** העומר היה מתיר במדינה ושתי הלחם במקדש סיאין מביאין מנחות וביכורים ומנחת בהמה קודם לעומר אם הביא פסול קודם ילשתי הלחם לא יביא יאם הביא כשר: גמ' יתיב רבי מרפון וקא קשיא ליה מה בין קודם לעומר לקודם שתי הלחם אמר לפניו יהודה בר נחמיה לא אם אמרת קודם לעומר שכן לא הותר מכללו אצל הדיום תאמר קודם לשתי הלחם שהותר מכללו אצל הדיום שתק רבי מרפון צהבו פניו של וו רבי יהודה בן נחמיה אמר לו רבי עקיבא יהודה ¹ צהבו פניך שהשבת את זקן תמהני אם תאריך ימים אמר רבי יהודה ברבי אלעאי אותו הפרק פרס הפסח היה כשעליתי לעצרת שאלתי אחריו יהודה בן נחמיה היכן הוא ואמרו לי נפטר והלך לו אמר רב נחמן בר יצחק לדברי יהודה בן נחמיה 🕫 נסכים ביכורים שהקריבם קודם לעומר כשירין פשימא מהו דתימא התם הוא דהותר מכללו אצל הדיום אבל הכא דלא הותר מכללו לא קמ"ל כל שכן הכא דלא איתסר כלל (סד"ר הנצ"א גל"י פי"ל סימן): בעי רמי בר חמא שתי הלחם מהו שיתירו שלא כסדרן היכי דמי כגון דורעינהו בין העומר לשתי הלחם וחליף עלייהו שתי הלחם ועומר מאי כסדרן שריין שלא כסדרן לא שריין או דלמא שלא כסדרן נמי שריין אמר רבה ֹת"ש בואם תקריב מנחת ביכורים ∞ במנחת העומר הכתוב מדבר מהיכן באה ימן השעורין אתה אומר מן השעורין או אינו אלא מן החימין רבי אליעזר אומר נאמר אביב במצרים ונאמר אביב לדורות מה אביב האמור במצרים שעורין אף אביב האמור לדורות שעורין יו ורבי עקיבא אומר מצינו יחיד שמביא יו חובתו מן החימין וחובתו מן השעורין יוּ וציבור שמביאין חובתן מן החיטין מביאין חובתן מן השעורין ואם אתה אומר ים בא מן החיטין לא מצינו ציבור שמביא חובתו מן השעורין דבר אחר אם אתה אומר עומר בא מן החימין אין שתי הלחם ביכורים ואם איתא דשתי הלחם שלא כסדרן יו שריין משכחת לה דמקריב עומר מהגך דאשרוש קודם לשתי הלחם יו ובתר העומר דאשתקד ושתי הלחם מהגך

שתי הלחם ביכורים. לובחן שהרי תקרב למזבח מחיטי שנה זו ורחמנא קרינהו בכורים דכתיבת וביום הבכורים: ואם איתא דשלא כסדרן שריין משכחת לה. דבא עומר מן החטים והוו להו שתי הלחם בכורים כגון דורע באייר כמו דחשרוש קודם לשתי הלחם דחשתקד ראשתקד מי סברת שתי הלחם דאשתקד מי סברת דאשרוש קודם לעומר ייו ושתי הלחם דהנך דורע בתמוז דחשרוש בכורים

קודם לעומר דהאידנא ולבתר שתי הלחם דאשתקד דהוו להו ביכורים לכל חטים דתלו ל! בהם דהא לא קרוב מהנך חטין דתלו בשתי הלחם דהאידנא דהנהו חטין דאתא עומר מינייהו שרינהו שתי הלחם דאשתקד לא] והאי עומר אתא מינייהו והנך שתי הלחם דהשתא הוו בכורים לכל לב] מנחות הבאות מאותן חטים שבאין להסיר (כ) אלא מדלא אמר הכי טשמע מינה אכתי לא אישחרי לנ! עומר הנך חטין דהנך שמי הלחם דאישחקד ש) לא) ש שרו להו ואי הוה אתי עומר מינייהו אישתכח דאכל לד! בפסח מהנך חיטי דחלו בשתי הלחם דהאידוא ולא הוו ביכורים: מי סברים. האי דבעינן שתי הלחם: בכורים

וכ"ש עומר שיתא קודם להם דהכי אמרינן בפ' כל הקרבנות הצבור מנין שתהא קודם לנסכים ופירות האילן וכו' אלא כיון דיהודה בן נחמיה מכשיר כשהביא קודם שתי הלחם משום דהותר מכללו משום הכי קאמר לדברי יהודה בן נחמיה כ"ש הכא דפירות דחדש לא אתסר כלל באכילה קודם לעומר: מאי כסדרן שריין שתי הלחם כי חליף על התבואה עומר ברישא הגא דפירות דחום אל אתחה כלל בשלכהי, קודם לעומר: מאי לסורן שריין שהי החנים כי היקרי על החבואה עומר ברישא והרד שהי החבואה שלכה ברישא והדר שהי החדום שריין להחיר חדש במקדש: או ולמא שלא כסדרן נמי כי חליף עליה שתי הלחם והדר במצרים כי השעורה: אירו שהיין כאילו הוו לאחר עומר: אביב במצרים כי השעורה: יחיד שמכיא חומר בי החושה או החומר במקדש משכחה לה בחיר במדעה במקדש משכחה לה בחיר הלחם הורד במדעה של היירו שהיי במקדש לא שריין במדש במקדש לא שריין במדש במקדש שלא במירו של במקדש שלא במירו במירו במדעה במדעה שלה במירו שלא במדעה שהיים במקדש משריים במדעה שהיים במדעה שהיים החומר במדעה שהיים החומר במדעה במדעה

לא שרו להו כו'. נ"ק, ס) מהרש"ק מ"ז, ט) בס"א: דהנך שמי הלחם דהאידנא לא, הנהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה קסבר חדש וכי לה חיישי רבגן הס״ד ולח״כ מ״ה אכלו גלפרה דשינסר ולא בעיגן לאמתוני רק עד שיאיר מזרח דשינסר לה׳ נמי שיתפר: (3) ד"ה ואם איתא וכו' שבאים להתיר שתי לחם אלו אלא מדלא אמר הכי ש"מ אכתי לא אישתרו חטיו דעד הגך שתי הלחם דהאידנא לא שרי להו ולי הוה לתי

גליון הש"ם

מ"י הובא בר"ש שם:

רבינו נרשום

היום: ואי ס"ד למצוה הוא דבעי להמחין שלא יאכלו חדש ביום ט"ז עד שיקרב העומר אבל אין עומר מעכב משום דאין כו חיוב אלא מצוה ליתי רבן יוחנן בן זכאי . ולגזור שיהא כולו אסור א מדגזר דהבאת עומר מעכב: מדגור דהבאת עומר מעכב:
עומק קסבר למצוה ולא
לעומק קסבר למצוה ולא
לעכב ואמאי גזור רבי
לעכב ואמאי גזור רבי
יוחנן משום דבשיטת ר'
יהודה (סברא) [אמרה] דמן
התורה אסור יום הנף
כשאין בהמ"ק קיים: והא
המיני מתוי דמשמע דלא התקין קתני דמשמע דלא סבר דמדאורייתא אסור מאי :התקין דרש תורה והתקין ולספיקא דלמא עיברו ב״ד לאדר שעשאוהו מלא והוי יום שבסר שיתסר לא חיישי׳ לא אכלי באורתא דשתסר דנגהי שבסר דחדש בחו"ל דאורייתא וחיישי לספיקא דלמא עברוה לאדר והוי שבסר שתסר ולצפרא אכלי דסברי דהאיר מזרח מתיר דסברי דהאיר מורח מתיר וריב"ז לא תקין דליהוי יום הנף כולו אסור אלא לי"ו ודאי אבל לשבסר ספק שתסר לא תקין: סבר לה כרבי יהודה דאמר מן התורה הוא אסור: אין מביאין מנחה ובכורים של חטים: ומנחת בהמה :היינו נסכים קודם לעומר מה בין קודם לעומר מאי

א) אולי צ"ל דאכל מזבח מהנך וכו' ולא הוו שתי הלחם ביכורים.